

Årets sidste kaproning – rofest i Københavns Havn

Essay af Leif Thygesen, roer på hold 31 Nakskov/Præstø, Copenhagen Harbour Race 2013.

Et prægtigt syn møder én. Mellem Knippelsbro og Langebro i Københavns Havn ror 26 toåres inriggere, 14 fireåres inriggere, fire coastalfirere og 17 ottere rundt mellem hinanden. Når man er bidt af en gal åre og er ronørd, er det et syn for guder. Det er anden lørdag i oktober anno 2013, og 61 både er klar her lidt før kl. 11.30, hvor starten til dette års Copenhagen Harbour Race går. Der er trængsel på vandet, og set udefra virker det som om, at trafikken er et eller andet sted midt i mellem kaos og total forvirring. Men de erfarne styrmænd manøvrerer med sikker hånd de mange robåde rundt i den tætte trafik af in- og outriggere, havnebusser, motorbåde og sejlskibe. Det er som at se på en myretue. Det ser fuldstændigt tilfældigt ud, hvordan de enkelte både bevæger sig omkring, men som hos myrerne er der orden i trafikken, og de mange både ror rundt mellem hinanden uden at støde sammen. Styrmændenes kommandoer runger mellem de høje bygninger og imponerende er det, når de cirka 20 meter lange ottere drøner forbi. Her er samarbejde et "must". Med et hult klask rammer otte årer vandet samtidigt og flytter let og ubesværet den lange båd hen over vandet. Når åren trykkes ud af vandet nøjagtigt samtidigt accelererer båden, og hver roer efterlader en hvirvel i vandet, som viser, at her er der saft og kraft i åretaget. Synet fascinerer, og man glemmer helt, at man selv om lidt skal prøve at ro stærkt. Rostilarterne er forskellige, og der er tydelig forskel på de ottere, der er samroet, og de der må kæmpe for samtidighed og balance.

Tæt trafik af robåde i Københavns Havn.

Foto Martin Poulsen

Kulissen til denne kaproning er helt speciel. Med Det kongelige Bibliotek "Den sorte Diamant" som et spektakulært "fyrtårn" for arkitektur og visuel skønhed er Københavns Havn omgivet af bygninger i særklasse. I bibliotekets sorte overflade, der skråner lidt ud over vandet, kan man se et spejlbillede af sig selv og hele båden, når man ror forbi. Under opvarmningen når vi helt ud til Operaen og Skuespilshuset – jo, der er rigeligt at se på for en bondekarl fra Lolland, der er vant til Nakskov Fjords åbne vidder med de mange småøer. Også den anden vej ned i Sydhavnen sker der ting og sager. For blot få år siden var området på Islands Brygge ved den gamle sojakagefabrik, der sprang i luften i 1980, et snavset og rodet område med gamle fabrikker, der nærmest mindede om DDRs industriområder lige inden murens fald. I dag er det et mondænt kvarter, hvor ejerlejlighederne sælges for svimlende summer. Kontrasten er til at føle på ved de efterhånden få gamle bygninger, der endnu ikke er blevet jævnet med jorden for at give plads til nye paladser af sten, stål og glas. Graffitimalerne har haft travlt og ruinerne er et spraglet syn, hvor tags'ne kæmper om at være størst og mest iøjefaldende. Jo, det er slum af ypperste kvalitet, der kun venter på bulldozerne og de pengestærke investorer. Den gamle silo fra "Sojakagen" er bygget om til ejerlejligheder, og i dag "krukker" man så lidt med den runde facon, og opfører nye lejligheder formet som en gammel silo. Grådigheden har desværre også holdt sit indtog. Nu vil man bygge ud over vandet, og gøre havnen så smal, at det for fremtiden vil være mere end svært for otterne at vende ved slusen, og dermed er denne enestående kaproning i fare for at lide døden på trods af, at deltagerantallet stiger år og for år. Lad det ikke ske.

Der er god lang tid til vores start, så der er rigeligt med tid til at nyde udsigten og den helt specielle stemning, der er blandt de deltagende både. De venskabelige drillerier fra båd til båd flyger over vandet som en kraftig efterårsbyge. På land har københavnernes travlt. Byens puls kører for fuld drøn og trafiklarm og ud-

rykningskøretøjernes sirener skaber sin helt egen baggrundsmusik, som selvom den er tæt på lyder mærkværdigt afdæmpet her ude på vandet. "Baggrundsmusikken" afbrydes af bulder fra trafikken over ens hoved og lyden af ens egne åretag, der kastes tilbage, når man passerer under en bro.

Hold 31 på vej i Københavns Roklubs båd "Hammergården" - men standeren er Nakskov Roklubs.

Foto Inger Barløse

Copenhagen Harbour Race er efterhånden blevet en fast tradition. Det er her, man slutter rosæsonen – det er en sportslig afslutningsfest for de danske og udenlandske roere, der vil lidt mere med deres roning end seks kilometer i tempo 22, ti stærke og en kop kaffe efter turen. Det er både vemodigt og opløftende igen at ligge her. Vemodigt fordi man ved, at nu er sæsonen på vandet for alvor ved at slutte, men opløftende fordi det altid er en god oplevelse at ro i Københavns Havn og at møde alle rokammeraterne fra hele Danmark. Det er også her, at man nogen gange møde de "rigtige" kaproere – dem der vinder guld ved verdensmesterskaberne og ved De Olympiske Lege. De mangler dog i år. Danmarks Rocenter (landholdet) kører ergometertest samtidigt med Harbour Race, så den absolutte elite må vi undvære i år, men det er alligevel et mægtigt rogilde. Ja, selv kortbanedommerne, der ellers ikke er sådan at spøge med, er i godt humør og udviser konduite. Man ser lidt igennem fingrene med kaproningsreglementets §31: Mandskabet skal være ensartet påklædt. I den lidt bidende efterårsblæst kan det være svært at finde ens rotøj, der yder beskyttelse nok, især, hvis man kommer fra forskellige klubber.

En toåres inrigger bemanded med tre kvinder, der til fulde yder deres køn retfærdighed, ror tæt forbi os den modsatte vej og urinstinket vågner – vi er tre mandlige roere, der alle vender blikket mod det kønne syn. Og Signaturen er ikke sikker på, at det er roningen, der beundres. En ældgammel vittighed støves af: Ja, jeg kigger efter dem endnu, men jeg kan ikke huske hvorfor, siger Signaturen, og det er starten på en gang mandehørm, der ikke egner sig til at komme på tryk. På vandet i vores toåres inrigger er der frirum, og den politiske korrekthed er efterladt på broen. Er det kun mænd, der er så løsslupne på denne festdag? Næh, på en anden toåres inrigger er de tre kvinder iført lyserøde trøjer påtrykt: Tæverne! Jo, også kvinderne slår gækken løs denne lørdag middag i Københavns Havn.

De 61 både til start finder efterhånden ind i den rigtige rækkefølge. Der er enkeltstart, og som perler på en snor sendes bådene afsted med korte mellemrum. Der er flyvende eller rettere roende start. Når man har fundet sin plads i rækken ror man frem mod startlinjen, og når denne passerer startes tiden.

Det går faktisk bedre end forventet. Samroning og træning har der ikke været meget af, men hurtigt finder man ind i rytmen, og når man rammer hinanden helt rigtigt løftes båden og smutter henover vandet som en curlingsten, der glider let og ubesværet over isen. Et par kraftige vindstød skaber turbolens, hvor højhusene ikke når helt sammen ved havnen, og man må lægge mere tryk i åren for at holde tempo. Det er som en stor usynlig hånd pludselig griber fat i båden og holder igen. Så er det skiftetid. Etter til styrmandssædet, toer til etter og styrmand til toer. Et sæde driller i skiftet og koster kostbar tid, men efter det, som føles som en evighed, er der igen gang i båden. En konkurrent har dog benyttet lejlighed til at overhale os – så kan vi lære det, kan vi!

Det relativt høje tempo koster. Lungerne arbejder som en blæsebælg og syren er så småt ved at melde sig i arme og ben. Hver mand har sin måde at klare presset på. Når trætheden melder sig, er det vigtigt at huske på teknikken. Tryk, hurtigt ud af hoften, roligt frem og i vandet – tryk, hurtigt ud af hoften, roligt frem og i

vandet – tryk, hurtigt ud af hoften, roligt frem og i vandet – og husk at komme ”til mærke” hver gang. På et eller andet tidspunkt under et løb, når pulsen er høj og lungerne arbejder det bedste de har lært, dukker der altid et ungdomsminde op hos Signaturen. Det er en varm sommerdag med blikvand på Nakskov Fjord. Signaturen træner i single-sculler, da han møder de ”rigtige” kaproere fra Nakskov Skibsværfts Roklub. De danske mestre Ejnar og John Hansen i deres toer med styrmand. Bag dem kommer motorbåden med den legendariske træner Ib Sommerfeldt. På motorbådens fordæk er fastgjort en stor megafon, og via den eksterne mikrofon og den konkylieformede højttaler drøner Ib Sommerfeldts manende og djærve stemme ud over vandet: Trrrryk! lyder det med rullende r, hver gang de to bomstærke skibsbyggere sætter åren i vandet. Dette ”Trrrryk!” har forfulgt mig siden, når syregrænsen nærmer sig – og det skønt det slet ikke var henvendt til mig. Men sådan er der så meget man kan undre sig over, når man forsøger at finde en fornuftig forklaring på, hvad hukommelsen henter frem. En duft, et syn, en lyd - der er mange ting, der kan hente den samme oplevelse frem fra gemmerne gang efter gang. Her er det så træthed i en robåd, der hver gang minder om Ib og hans ”Trrrryk!”

Der er stærk strøm ved vendepunktet, og fra nu af er der modvind hjemad. Det er dog ikke så slemt, og efter i alt 37.38.12 minutter for de cirka 6,5 kilometer krydser vi målstregen.

En fejl i systemet har gjort, at vi i første omgang slet ikke er med på resultatlisten, og først langt hen på eftermiddagen kan vi konstatere, at vi i handicaptid får 35.45.21 minutter og er blevet nummer 22 ud af 25 både. Bevars´ det er ikke prangende, men vi havde et godt løb og fik en god oplevelse - og er det i virkeligheden ikke det, som det går ud på? De andre var bare bedre end os og helt ærligt: Træningsmængden har ikke været overvældende! Så retfærdigheden sker fyldest. De, der træner mest, bliver også bedst placeret – og så er det man træffer den traditionelle beslutning, her hvert evig eneste år efter Harbour Race: Til næste år... Og således slutter denne rosæson helt som den plejer, og det giver jo altid en vis tryghed, at tingene er, som man er vant til.

Hold 31 fra venstre Martin Poulsen, Præstø; Leif Thygesen, Nakskov; Niels Iversen, Aarhus. Niels har i 2013 roet for Nakskov Roklub.

Vittige hoveder døbte vores hold "Black Power", selv mener vi, at "Sort Uheld" er mere dækkende.

Foto Ukendt roer ved Roklubben SAS